Komisja podnosi jeden zarzut odwołania, a mianowicie, że Sąd naruszył prawo uznając, iż istnieje ścisły związek między uzasadnieniem spornej decyzji a systemem językowym przewidzianym w ogłoszeniu o konkursie, a tym samym uznając, że zarzut niezgodności z prawem tego systemu językowego jest dopuszczalny.

Zarzut dzieli się na trzy części:

(1) Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej kwalifikacji prawnej stanu faktycznego, w pkt 54 zaskarżonego wyroku, gdy z uzyskanej przez skarżącą oceny ogólnej kompetencji „Komunikacja" wywnioskował istnienie ścisłego związku między systemem językowym rozpatrywanego konkursu a uzasadnieniem spornej decyzji.

(2) Po drugie, w pkt 55–57 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnej kwalifikacji prawnej stanu faktycznego, gdy uznał istnienie tego ścisłego związku na podstawie okoliczności, że kandydatom trudniej jest zdawać egzaminy w języku drugim niż w języku ojczystym. Sąd przeinaczył również dowody pomijając fakt, że w rozpatrywanej sprawie dwoma językami, którymi skarżąca władała najlepiej, były angielski i francuski. Ograniczenie wyboru języka drugiego do angielskiego, francuskiego i niemieckiego nie mogło więc postawić jej w mniej korzystnej sytuacji.

(3) Po trzecie wreszcie, w pkt 58 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnej kwalifikacji prawnej stanu faktycznego, dopatrując się podstawy ścisłego związku również w okoliczności, iż skarżąca musiała pisać egzamin pisemny na klawiaturze o układzie innym niż QWERTY-PT, do którego jest przyzwyczajona. Po pierwsze, nie ma to związku z uzasadnieniem spornej decyzji. Po drugie, choć EPSO oferuje ograniczony wybór układów klawiatury (AZERTY, QWERTY-EN i QWERTZ-DE), jest to kwestia odrębna od systemu językowego konkursu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Mainz (Niemcy) w dniu 31 sierpnia 2021 r. – ID / Stadt Mainz

(Sprawa C-544/21)

(2022/C 2/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Mainz

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ID

Strona pozwana: Stadt Mainz

Pytania prejudycjalne

1) Czy z prawa Unii, a w szczególności z art. 4 ust. 3 TFUE, art. 288 akapit trzeci TFUE i art. 260 ust. 1 TFUE wynika, że art. 15 ust. 1, ust. 2 lit. g) i ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym ([1]) (zwanej dalej „dyrektywą usługową") wywołują skutek bezpośredni w ramach toczącego się postępowania sądowego między jednostkami w ten sposób, że również gdy chodzi o roszczenia z umowy o usługi architektoniczne, która została zawarta w 2004 r., a więc przed wydaniem dyrektywy usługowej, należy odstąpić od stosowania sprzecznych z tą dyrektywą uregulowań krajowych zawartych w § 4 Verordnung über die Honorare für Architekten und Ingenieurleistungen (rozporządzenia w sprawie wynagrodzeń architektów i inżynierów) z 1996 r. w brzmieniu z 2002 r. (zwanego dalej „HOAI 2002"), zgodnie z którym przewidziane w tym rozporządzeniu stawki minimalne za usługi w zakresie projektowania i nadzoru świadczone przez architektów i inżynierów – z zastrzeżeniem określonych wyjątków – są wiążące, a uzgodnienie w umowach z architektami lub inżynierami wynagrodzenia niższego niż to wynikające ze stawek minimalnych jest bezskuteczne?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

a) Czy art. 49 TFUE (dawny art. 43 TWE) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak § 4 HOAI 2002, zgodnie z którym przewidziane w tym rozporządzeniu stawki minimalne za usługi w zakresie projektowania i nadzoru świadczone przez architektów i inżynierów – z zastrzeżeniem określonych wyjątków – są wiążące, a uzgodnienie w umowach z architektami lub inżynierami wynagrodzenia niższego niż wynikające ze stawek minimalnych jest bezskuteczne, czy też taki przepis krajowy stanowi naruszenie art. 49 TFUE (dawnego art. 43 TWE)?

b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie: Czy takie naruszenie skutkuje tym, że w toczącym się postępowaniu sądowym między jednostkami należy odstąpić od stosowania krajowych uregulowań dotyczących wiążących stawek minimalnych (w tym przypadku § 4 HOAI)?

([1]) Dz.U. 2006, L 376, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden (Niemcy) w dniu 7 września 2021 r. – FT / Land Hessen

(Sprawa C-552/21)

(2022/C 2/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FT

Druga strona postępowania: Land Hessen

Przy udziale: SCHUFA Holding AG

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 77 ust. 1 w związku z art. 78 ust. 1 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych ([1]) należy interpretować w ten sposób, że wnioski organu nadzorczego, o których organ ten informuje zainteresowanego,

a) mają charakter rozpatrzenia petycji z tym skutkiem, że sądowa kontrola decyzji organu nadzorczego w sprawie skargi na podstawie art. 78 ust. 1 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych ogranicza się zasadniczo do tego, czy organ rozpatrzył skargę, prawidłowo zbadał przedmiot skargi i poinformował skarżącego o wyniku kontroli,

lub

b) należy rozumieć jako wydaną przez organ publiczny decyzję co do istoty z tym skutkiem, że sądowa kontrola decyzji organu nadzorczego w sprawie skargi na podstawie art. 78 ust. 1 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych prowadzi do tego, że sąd musi zweryfikować w pełni pod względem merytorycznym decyzję co do istoty, przy czym w konkretnym przypadku – na przykład w przypadku zredukowania zakresu uznania do zera – organ nadzorczy może również zostać zobowiązany przez sąd do konkretnego działania w rozumieniu art. 58 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych?

2. Czy przechowywanie danych przez prywatne biuro informacji kredytowej, w którym dane osobowe z rejestru publicznego takiego jak „krajowe bazy danych" w rozumieniu art. 79 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2015/848 ([2]), są przechowywane bez konkretnego powodu, aby w przypadku zapytania móc udzielić informacji, jest zgodne z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?